´És frustrant perquè no he pogut donar tot el tennis que tenia´

La tennista figuerenca Eva Fernández, de 27 anys, explica els motius de la seva retirada del món professional en una àmplia entrevista a L'EMPORDÀ

Eva Fernández, a les pistes del CT Alt Empordà-Figueres

LLUÍS RIBERA

Unes greus molèsties en el maluc han obligat Eva Fernández a llançar la tovallola. La tennista figuerenca, de 27 anys, s'ha retirat del món professional resignada per les lesions. Després de meravellar el 2009, considerat per ella com el seu millor any, una lesió a l'espatlla li va acabar frustrant les aspiracions d'entrar en el top 100 –el seu sostre ha estat el 180è lloc– del rànquing WTA. Iniciada al CN Figueres
i competint actualment amb el RCT Barcelona, en una dècada ha guanyat set títols ITF individuals i dos de dobles. En una entrevista a l'edició anterior del Setmanari de l'Alt Empordà, Eva Fernández explica els motius que l'han portat a penjar la raqueta.

Què l'ha portat a retirar-se?
Aquest any havia apostat fort, era el meu últim any i me'l plantejava com el definitiu per fer el salt. Vaig fer una bona pretemporada, però a l'abril em vaig lesionar del lligament iliofemoral, al maluc. Després de guanyar el torneig de Turquia em van posar molts partits en un dia i vaig acabar amb molt dolor. Arran d'allò, vaig fer la recuperació, em deien que es curava amb factors de creixement i que en dos mesos es regenerava, però em continuava fent mal perquè hi havia un problema més greu, de cartílag.

Es va plantejar operar-se?
Em van dir que si volia continuar en el món professional, m'havia de sotmetre a una operació complicada. Hi havia displàsia de maluc i el cartílag es degenerava. La solució és que s'havia de modificar tota l'estructura òssia i serrar com quatre ossos perquè el fèmur tingués el seu espai. És una cirurgia molt recent i no tenien un percentatge elevat d'èxit en esportistes d'alt nivell. A més, suposa un any de recuperació; m'ho podia plantejar, però a la meva edat no em veia tornar a estar tant temps aturada, com amb la lesió a l'espatlla.

Les visites mèdiques deuen haver estat infinites...
Vaig fer un pelegrinatge de metges i molts especialistes, de París, Estats Units... he acabat tipa. Pel meu compte també buscava solucions.

Quin és el dia que decideix retirar-se del món professional?
No va ser un dia concret, vaig decidir-ho entre juliol i agost.

Per què es donava com a límit aquest 2013 per fer un salt de qualitat?
Amb dones, podem allargar el tennis fins als trenta i pocs anys.

L'objectiu seguia sent apropar-se a la seva millor classificació en la WTA, el 180è lloc del 2009?
Abans de lesionar-me de l'espatlla, el 2010, estava al 180è lloc i tenia molt marge de seguir sumant. Després d'aquella lesió em va costar agafar el ritme, vaig estar set mesos sense jugar i sempre arrossegava molèsties. Mai he pogut tornar a ser la del 2009, va ser el meu millor any. Aquella lesió m'ho va trencar tot.

Què creu que va fallar perquè no hagi fet net de l'espatlla?
No sabria què dir-te. En tres mesos havia de tornar a jugar, al final van ser set i continuava amb dolor. Vaig fer una bona recuperació, però no he recuperat tota la força. Si el cuidava, m'aguantava bé, però en els serveis arrossegava molèsties. Era frustrant, el principi perdia partits que no tocaven, em va costar saber-ho portar perquè em comparava amb com era abans de la lesió.

Es retira havent guanyat, ja que la lesió al maluc va ser just després de guanyar el seu 7è títol ITF individual...
És una llàstima perquè havia trobat un bon lloc de treball, portava un bon inici d'any. Era l'any que començava millor en el rànquing i podia jugar els millors torneigs. Per aquest any, em marcava entrar en el top 100, però també hauria firmat el 150è lloc.

Nota que sempre que ha intentat fer el salt de qualitat ha estat frenada?
M'he quedat amb les ganes d'entrar en el top 100. En el moment de lesionar-me a l'espatlla estava al 180. Veia que de nivell en tenia, perquè havia guanyat a tennistes del top 100, però per petits detalls m'ha faltat la regularitat de competir més seguit.

Les seves companyes també s'han lesionat tant?
No tant. Amb això, he tingut mala sort.

Com ho ha afrontat el seu cos?
De petita crec que vaig entrenar en excés, vaig fer poc treball preventiu i, de més gran, he patit les conseqüències. Crec que vaig entrenar massa en aquell moment i, si el cos no està preparat, passen coses així.

Els meus últims anys s'han dedicat a prevenir lesions. Com més múscul tenia, menys em lesionava; muscularment no em trencava, han estat més lesions articulars. L'objectiu en els entrenaments era no perdre el ritme i millorar quatre coses, ja que la meva obsessió era no lesionar-me. Ara, els tècnics em deien que en els entrenaments no anés al límit i donés el 80%.

Les lesions han marcat la seva trajectòria.
N'he tingut moltes, a l'espatlla, a l'esquena, al canell... A l'esquena m'infiltrava i no millorava, era frustrant.

Què notava infiltrant-se?
M'ajudava a arribar bé als partits, però acabava la setmana amb dolors. No notes el dolor, però tampoc ho cures.

Recorda quantes vegades ha arribat a infiltrar-se?
Moltíssimes. Diria que unes 50-70 segures. Quan tens l'objectiu de jugar aquella setmana, fas el que sigui. A vegades, intentava dosificar-me i no abusar perquè pots tenir conseqüències.

Fins a quin punt el factor psicològic és clau en el tennis?
El tennis és un esport molt complet i el factor psicològic és molt important. Has de saber com atacar el rival, ser positiu, tenir un nivell de concentració alt... A la pista, et sents sola i se't fa complicat.

La solitud es deu accentuar encara més en les recuperacions...
Sí, es fa dur.

En algun moment s'ha enfonsat?
Sí, més el 2010 que ara. En aquell moment em vaig enfonsar molt i em plantejava no seguir. Quan vaig superar la lesió, després vaig tenir moltes ganes de tornar a assolir el nivell que tenia. Ara, tinc un sentiment més de frustració perquè les circumstàncies no m'han permès donar tot el tennis que tenia. La sensació és que podia haver donat més, és una llàstima.

No obstant això, és considerada la millor tennista gironina de l'última dècada...
Estic molt satisfeta. M'anima pensar que pugui ser un referent per a les noies i que el tennis femení tiri endavant. Cap altra cosa m'ha donat res semblant com el tennis. És un esport maco i dur.

Encara que sigui per una patxanga, ha agafat la raqueta des de la lesió?
Des d'abril només l'he agafat un dia perquè quan colpejava les boles forçades em molestava.

Sempre explicava que el tennis era la seva vida. I a partir d'ara, què té pensat fer?
La meva vida gira al voltant de l'esport, vull divertir-me amb els amics, fer quatre carreres... Ara he fet tennis platja i vòlei, estic posant a prova el maluc a veure si aguanta. Tinc 27 anys i si la lesió no em permet fer esport, m'operaré.

Té algun projecte en perspectiva?
Volia continuar a les pistes, com per exemple d'entrenadora. A l'estiu, amb la Laura Pous (són amigues i excompanyes de tennis) vam parlar d'algun projecte per fer, ens agradaria començar en base, però està aparcat. També estic pensant més en el Dret esportiu, m'he matriculat en un màster. Les dues coses m'apassionen; per a mi l'ideal seria continuar vinculada en el món del tennis en l'àmbit del Dret.

EN CURT
Econòmicament ha pogut viure del tennis?
Quan estàs entre el 200 i 300 lloc de la WTA et pots guanyar la vida. Sobrevivim més de les lligues internacionals; he jugat amb molts clubs d'Europa, com d'Holanda i de França. Per exemple, hi ha una lliga holandesa, et fitxa un club i et paguen pels partits que jugues.

Qui guanya un torneig 10.000$, es queda amb tota la quantitat?
No, et sols quedar un 15% del preu del torneig. En els Grand Slam, per exemple, per perdre el primer partit, o sigui, per anar-hi a competir, ja t'emportes 3.000 euros.

A quin torneig ha guanyat més diners?
Al de Fes (Marroc), uns 6.000.

Quants països ha visitat gràcies al tennis?
D'Europa els he vist gairebé tots. Llavors, em falta Austràlia i Àsia. De tots els llocs que he anat em quedo amb Sud-amèrica, perquè viuen el tennis molt intensament. Són molt apassionats i l'organització dels torneigs és un altre nivell, et tracten molt millor que a Europa, on aquí et sents com un número. Cada any m'esperava aquesta gira, era la millor i començava a Acapulco (Mèxic).

I la seva ciutat natal, Figueres, l'ha pogut visitar gaire?
A Figueres hi vaig ben poc. Això sí, els caps de setmana que podia, m'escapava.

Per què es troba més còmode amb pistes de terra batuda?
Com jugo més amb efectes i busco el vot i la profunditat, en pistes ràpides em costa imposar el meu joc i, amb herba, encara més.

Hi ha algun torneig que s'hagi quedat amb les ganes de jugar-hi?
Sí, en els Grand Slam d'Austràlia, que no vaig poder jugar-hi per la lesió a l'espatlla, i el de Wimbledon.

Canviar-se amb les germanes Williams
On Eva Fernández ha gaudit més és en els Grand Slam, integrat pels quatre millors torneigs del circuit internacional. Hi va prendre part en dos d'ells, amb tres participacions entre el 2009 i el 2010: l'Open dels Estats Units –dues vegades– i el Roland Garros de França. "Han estat les millors experiències, on realment m'he sentit tennista. La llàstima és que no he pogut jugar els altres dos, a Wimbledon i a Austràlia", explica la figuerenca.

En totes elles va caure a la primera ronda, però, "més que els resultats, aquí l'important és viure-ho. Vaig veure recompensat el sacrifici de tants anys", afegeix Fernández. L'elit del tennis es concentra en els Grand Slam i la tennista del RCT Barcelona ho va viure de primera mà: "Em canviava en els mateixos vestidors que les germanes Williams, em van impressionar físicament. També compartia menjador amb Roger Federer", recorda.

Font del document:
http://www.emporda.info/esports/2013/10/08/frustrant-no-he-pogut-donar/213315.html?utm_source=rss